

Arrest

nr. 196 053 van 1 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. CAMPO
De Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 november 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. CAMPO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 1 december 2011 België te zijn binnengekomen. Hij dient op 18 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 23 november 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), inzake het asielerzoek, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker gaat tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 1 december 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker bij aangetekend schrijven van 2 december 2015 ter kennis gebracht. Ook tegen deze beslissing gaat verzoeker in beroep bij de Raad.

1.4. Bij arrest nr. 164 387 van 18 maart 2016 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 23 november 2015.

1.5. Bij arrest nr. 166 518 van 26 april 2016 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de verwijderingsbeslissing van 1 december 2015.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 24 november 2017 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden op 25 november 2017 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer,

naam: [M.]

voornaam: [I.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Albanië

Alias: [M. J.], [T. B.]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 2°

de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft reeds sedert ? (geen recent binnenkomststempel) in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV KO69L5010794/2017 van de politie zone van PZ Mira.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 04/12/2015.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene verblijft reeds sedert ? (geen recent binnenkomststempel) in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV KO69L5010794/2017 van de politie zone van PZ Mira.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 04/12/2015.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

[...]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoeker betoogt dat hij van zijn vrijheid is beroofd en aldus het uiterst dringend karakter van de vordering afdoende blijkt.

Dit betoog kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsbeslissing te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de

grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Er werd namelijk geen rekening gehouden met de privé & familiesituatie van verzoeker, zo blijkt uit de bestreden beslissing.

Artikel 74/13 stelt immers de objectieve verplichting in om rekening te houden met de vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG. Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn dient de staat immers rekening te houden met het familie- en gezinsleven in sensu latu en met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Verwerende partij had in casu een afweging moeten maken tussen de verwijderingsmaatregel en het recht op een prive- en familieleven.

Er wordt in de bestreden beslissing echter geen enkele aandacht besteed aan het leven dat verzoeker alhier in de laatste 5 jaar in België heeft opgebouwd en de feitelijke omstandigheid dat verzoeker een gezin vormt met zijn broer en diens gezin, die verzoeker ook daar waar nodig ook financieel onderhoudt. Dit werd reeds verschillende keren verklaard in het kader van vorige procedures en diende aldus geweten te zijn door verwerende partij.

Verder maakt verweerder manifest een fout in de motivering aangezien verzoeker wel een vast verblijfsadres heeft dat gekend was door verweerder. Hij hield zich dus niet schuil en kon gevolg geven aan oproepingen.

De bestreden beslissing maakt dan ook inbreuk op artikel 8 EVRM in die zin dat de verwerende partij voorbij gaat aan de feitelijke gezinssituatie en het niet duidelijk is in de bestreden beslissing op welke manier hiermee dan rekening werd gehouden.

Verzoeker benadrukt dat er met zijn broer en diens gezin een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat hetgeen getoetst dient te worden aan artikel 8 EVRM (zie bijvoorbeeld arrest nr 195551 van 27 november 2017):

[...]

Verder luidt Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Verwerende partij dient volgens artikel 74/11 Vw. overigens niet aan te tonen dat ze op de hoogte is van de specifieke omstandigheden, ze dient er rekening mee te houden. (zie RvV, nr. 98 002 van 27 februari 2013).

Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle relevante omstandigheden eigen aan de zaak waarvan ze kennis had.

Tot slot werd ook de motiveringsplicht geschonden:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)”. De bestreden beslissing schendt dan ook de motiveringsplicht.

Hieruit blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

Tenslotte is de beslissing niet proportioneel aan het beoogde doel. Verzoeker is na 5 jaar in het land, zeer goed ingeburgerd, spreekt zowel het Frans als het Nederlands, en heeft al zijn belangen in België.

De betwiste beslissing heeft geen rekening gehouden met deze persoonlijke elementen en disproportioneel ten aanzien van het beoogde doel. Verder wordt de beslissing gekoppeld aan een inreisverbod gedurende 3 jaar hetgeen disproportionele gevolgen met zich mee zou brengen ten aanzien van de persoonlijke en familiesituatie van verzoeker.”

2.3.2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- of gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker betoogt in de eerste plaats dat hij een gezin vormt met zijn broer en diens gezin en hij door hen, ‘*waar nodig*’, financieel wordt onderhouden. Verder stelt hij gedurende de voorbije vijf jaar zijn leven in België te hebben opgebouwd, waardoor een privéleven dient te worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor de Raad reeds een eerste keer beriep op een privé- en gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in het kader van het beroep gericht tegen de eerdere verwijderingsmaatregel van 1 december 2015.

In zijn arrest nr. 166 518 van 26 april 2016 oordeelde de Raad als volgt:

“Verzoeker faalt ter zake in de op hem rustende bewijslast. Verzoeker verwijst naar zijn broer (die de Belgische nationaliteit zou hebben) en zijn gezin, bij wie hij inmiddels drie jaar inwoont en door wie hij geheel financieel onderhouden. Hij voegt bij zijn verzoekschrift stukken uit het administratief dossier waarbij hij tijdens de asielprocedure dit reeds heeft verklaard en drie attesten dat hij sinds september 2015 een cursus Nederlands volgt (verzoekschrift, stukken 3 en 4). Hij is van mening dat hij niet alleen terug kan naar Albanië. Evenwel dient te worden vastgesteld dat van het familieleven van verzoeker niet het minste bewijs wordt voorgelegd. Hij beperkt zich tot een vaag en summier betoog dat niet kan overtuigen dat hij een hechte relatie met zijn broer zou hebben. Zijn afhankelijkheid van diens gezin blijkt geen steun te vinden in het administratief dossier. Betrokkene is een volwassen man die gedurende vele jaren gescheiden van zijn broer geleefd heeft, zodat zij geen relatie hebben die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Desgewenst kan het gezin van zijn broer verzoeker bezoeken in het herkomstland of ze kunnen hem de nodige documenten bezorgen om een visumaanvraag in te dienen zodat hij hen op legale wijze kan komen bezoeken. Gewone sociale relaties vallen verder niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.”

De Raad wijst er op dat in beginsel de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden, zoals de banden tussen meerderjarige broers, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker zich, wat zijn voorgehouden gezins- of familieleven met zijn broer en diens gezin betreft, andermaal beperkt tot het uiten van loutere beweringen. Hij laat na aan de hand van officiële stukken aan te tonen dat hij een broer heeft die in België verblijft en legt evenmin een (begin van) bewijs van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie voor. Het gegeven dat verzoeker werd betrap op zwartwerk, hetgeen hij niet betwist, wijst er ook eerder op dat hij zelf door te werken tracht in te staan voor zijn levensonderhoud. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij in België een gezins- of familieleven heeft dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt verder op dat uit het gegeven dat een vreemdeling vijf jaar in dit land zou hebben verbleven nog niet automatisch volgt dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven, te meer waar in casu hoogstens sprake is van een precair dan wel illegaal verblijf en niet blijkt dat verzoeker op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden. In die omstandigheden komt het hem des te meer toe om met concrete elementen aan te tonen dat hij wel degelijk een privéleven heeft zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij actueel concrete en duurzame banden en contacten in België heeft ontwikkeld. De Raad wijst er ook andermaal op dat geen begin van bewijs voorligt dat verzoeker in België actueel een effectieve en hechte band heeft met een broer van hem. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een persoonlijk en sociaal netwerk ten opzichte van zijn omgeving en gemeenschap heeft in België, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Het enkele gegeven dat verzoeker in het verleden opleidingen Nederlands heeft gevolgd, volstaat nog niet opdat actueel sprake is van een beschermenswaardig privéleven.

De Raad stelt vast dat verzoeker, wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wezenlijk geen nieuwe elementen aanbrengt in vergelijking met het eerdere beroep bij de Raad tegen de verwijderingsbeslissing van 1 december 2015. Er liggen bijgevolg geen elementen voor die een andere beoordeling dan deze in voormeld arrest van 26 april 2016, kunnen rechtvaardigen.

Nu een beschermenswaardig privé- en/of gezins- of familieleven niet aannemelijk wordt gemaakt, kan ook niet worden vastgesteld dat een verdere belangenafweging door het bestuur zich opdrong of in casu dient te worden doorgevoerd.

Ten overvloede wordt ook nog opmerkt dat, voor zover alsnog een privéleven in België zou moeten worden aangenomen – hetgeen in casu evenwel niet blijkt –, er geen concrete hinderpalen voorliggen die verhinderen dat verzoeker opnieuw een privéleven opbouwt in zijn herkomstland. Zoals blijkt uit de bespreking van het tweede middel, blijkt niet dat hij in dit land een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen. Hij kan ook vanuit zijn herkomstland via de moderne communicatiemiddelen contacten blijven houden met de personen die hij kent in België en deze kunnen hem periodiek komen bezoeken. Er liggen ook geen aanwijzingen voor dat verzoeker, die duidelijk werkbekwaam is, in zijn herkomstland door te werken niet in zijn levensonderhoud kan voorzien. De Raad wijst er ook nog op dat verzoeker wist, of diende te weten, dat zijn verblijfssituatie in België vanaf het begin precair was en hij aldus geen verwachting kon koesteren hier een privéleven te kunnen opbouwen.

In deze omstandigheden kan een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker geeft niet aan vergezeld te zijn van een kind. Hierboven werd verder reeds vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker een gezins- of familieleven heeft in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ten slotte blijkt evenmin dat verzoeker gezondheidsproblemen kent die van dien aard zijn zich te kunnen verzetten tegen het nemen van een verwijderingsmaatregel of een terugkeer naar het herkomstland. Wat dit betreft, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel. Hieruit volgt dat geen (begin van) bewijs voorligt van ernstige gezondheidsproblemen die in rekening dienden te worden gebracht. In deze omstandigheden blijkt prima facie niet dat verzoeker zich dienstig kan steunen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoeker betoogt in wezen dat ten onrechte in de motivering van de bestreden beslissing niet wordt geduid waarom zijn privé- en gezins- of familieleven in België zich niet verzet tegen het nemen van de verwijderingsbeslissing. Gelet op voorgaande vaststelling dat verzoeker in gebreke blijft een beschermenswaardig privé- en gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België aannemelijk te maken, kan dit betoog op het eerste zicht evenwel niet worden bijgetreden.

Verzoeker geeft nog aan te betwisten dat er sprake is van een risico op onderduiken. Hij stelt dat hij een vast verblijfsadres heeft dat gekend was voor verweerder. De Raad stelt vast dat verzoeker andermaal nalaat het door hem gestelde concreet aannemelijk te maken. Daarenboven is het risico op onderduiken slechts één van de motieven die werden gehanteerd om de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten te verantwoorden. De Raad stelt vast dat de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten ook reeds voldoende grondslag vindt in de toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, met name gelet op de vaststellingen dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en hij naliet binnen de gestelde termijn gevolg te geven aan een eerdere verwijderingsmaatregel. Deze beide motieven worden niet betwist, zodat het risico op onderduiken een overtollig motief is wat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek betreft.

Verzoeker blijft op het eerste zicht in gebreke aan te tonen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Prima facie blijkt aldus evenmin een miskennis van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er dient ten slotte te worden aangenomen dat de ingeroepen schending van het proportionaliteitsbeginsel samenhangt met de aangevoerde grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM.

Nu geen beschermenswaardig privé- en gezins- of familieleven in België wordt aangetoond, kan prima facie evenmin een disproportionaliteit worden vastgesteld tussen het algemene belang dat is gebaat bij een handhaving van de verblijfsreglementering en de openbare orde enerzijds en verzoekers belangen anderzijds. De Raad benadrukt ook dat verzoeker op geen enkele wijze aangeeft het motief te betwisten dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde.

In zoverre verzoeker refereert aan het inreisverbod dat hem werd opgelegd, wijst de Raad er nog op dat dit inreisverbod niet mede het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. In zoverre hij er zich niet mee akkoord kan verklaren, kan hij tegen deze beslissing de geëigende beroepsprocedure(s) aanwenden.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“1. Verwerende partij laat na de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer naar Albanië degelijk te onderzoeken, en kan zo onmogelijk correct beoordelen of ernstig moet worden gevreesd dat de terugkeer zou kunnen resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99, EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Bovendien moet dit onderzoek volgens het EHRM met grote voorzichtigheid gebeuren en op basis van een volledige, rigoureuze en geactualiseerde informatie (EHRM, 4 november 2014, arrest Tarakhel t. Zwitserland).

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing in deze niet afdoende, en voerde geen zorgvuldig onderzoek naar de persoonlijke situatie van verzoekende partij en zijn vrees in het land van herkomst.

2. Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoekende partij een onmenselijke behandeling inhouden gezien zijn psycho-medische situatie.

Verzoekende partij heeft zwaar traumatische herinneringen aan zijn land van herkomst alwaar hij in het verleden slachtoffer is geweest van ernstige vormen van afpersing. Een zware bende die nog steeds op vrije voeten gaat, heeft verzoeker gedurende verschillende jaren afgeperst. Hij kreeg verschillende malen doodsb bedreigingen, hetgeen hem ertoe gedreven heeft zijn land van herkomst te verlaten.

Verzoeker ervaart op heden nog steeds de gevolgen van deze traumatische ervaring en heeft last van een depressie dienaangaande. Het trauma is dermate dat een gedwongen terugkeer naar de plaats van herkomst van het trauma een onmenselijke behandeling zou inhouden.

Uw Raad heeft in zijn arrest nr. 187 083 van 19 mei 2017, de rechtspraak van het EVRM aangaande ernstig zieke vreemdelingen op een fundamentele wijze toegelicht. Vooral het arrest van het EHRM van 13 december 2016, *Paposhvili t. België (GK)*, nr 41738/10, par. 183) is daarbij relevant.

Het EHRM heeft verhelderd in het Grote Kamer arrest van *Paposhvili t. België* dat onder uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen waar er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, maar dat ook ernstig zieke personen bij wie er ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland dienen begrepen te worden.

Wat betreft het vereiste onderzoek onder artikel 3 EVRM dient volgens het EHRM de impact van de verwijdering van een persoon worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer naar het ontvangende land. Het risico op een schending van artikel 3 EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagegaan of de zorg algemeen beschikbaar is in de ontvangende staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Tevens moet de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende staat worden onderzocht. In dit kader wijst het EHRM op de noodzaak om de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk, en de reisafstand tot de benodigde zorgen bij dit toegankelijkheidsonderzoek in rekening te nemen (par 190):

“181. The Court concludes from this recapitulation of the case-law that the application of Article 3 of the Convention only in cases where the person facing expulsion is close to death, which has been its practice since the judgment in *N. v. the United Kingdom*, has deprived aliens who are seriously ill, but whose condition is less critical, of the benefit of that provision. As a corollary to this, the case-law subsequent to *N. v. the United Kingdom* has not provided more detailed guidance regarding the “very exceptional cases” referred to in *N. v. the United Kingdom*, other than the case contemplated in *D. v. the United Kingdom*.

182. In the light of the foregoing, and reiterating that it is essential that the Convention is interpreted and applied in a manner which renders its rights practical and effective and not theoretical and illusory (see *Airey v. Ireland*, 9 October 1979, § 26, Series A no. 32; *Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC]*, nos. 46827/99 and 46951/99, § 121, ECHR 2005-I; and *Hirsi Jamaa and Others v. Italy [GC]*, no. 27765/09, § 175, ECHR 2012), the Court is of the view that the approach adopted hitherto should be clarified.

183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in *N. v. the United Kingdom* (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.

(...)

186. In the context of these procedures, it is for the applicants to adduce evidence capable of demonstrating that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, they would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 (see *Saadi*, cited above, § 129, and *F.G. v. Sweden*, cited above, § 120). In this connection it should be observed that a certain degree of speculation is inherent in the preventive purpose of Article 3 and that it is not a matter of requiring the persons concerned to provide clear proof of their claim that they

would be exposed to proscribed treatment (see, in particular, *Trabelsi v. Belgium*, no. 140/10, § 130, ECHR 2014 (extracts)).

187. Where such evidence is adduced, it is for the authorities of the returning State, in the context of domestic procedures, to dispel any doubts raised by it (see *Saadi*, cited above, § 129, and *F.G. v. Sweden*, cited above, § 120). The risk alleged must be subjected to close scrutiny (see *Saadi*, cited above, § 128; *Sufi and Elmi v. the United Kingdom*, nos. 8319/07 and 11449/07, § 214, 28 June 2011; *Hirsi Jamaa and Others*, cited above, § 116; and *Tarakhel*, cited above, § 104) in the course of which the authorities in the returning State must consider the foreseeable consequences of removal for the individual concerned in the receiving State, in the light of the general situation there and the individual's personal circumstances (see *Vilvarajah and Others*, cited above, § 108; *El-Masri*, cited above, § 213; and *Tarakhel*, cited above, § 105). The assessment of the risk as defined above (see paragraphs 183-84) must therefore take into consideration general sources such as reports of the World Health Organisation or of reputable non-governmental organisations and the medical certificates concerning the person in question.

188. As the Court has observed above (see paragraph 173), what is in issue here is the negative obligation not to expose persons to a risk of ill-treatment proscribed by Article 3. It follows that the impact of removal on the person concerned must be assessed by comparing his or her state of health prior to removal and how it would evolve after transfer to the receiving State.

As regards the factors to be taken into consideration, the authorities in the returning State must verify on a case-by-case basis whether the care generally available in the receiving State is sufficient and appropriate in practice for the treatment of the applicant's illness so as to prevent him or her being exposed to treatment contrary to Article 3 (see paragraph 183 above). The benchmark is not the level of care existing in the returning State; it is not a question of ascertaining whether the care in the receiving State would be equivalent or inferior to that provided by the health-care system in the returning State. Nor is it possible to derive from Article 3 a right to receive specific treatment in the receiving State which is not available to the rest of the population.

190. The authorities must also consider the extent to which the individual in question will actually have access to this care and these facilities in the receiving State. The Court observes in that regard that it has previously questioned the accessibility of care (see *Aswat*, cited above, § 55, and *Tatar*, cited above, §§ 47-49) and referred to the need to consider the cost of medication and treatment, the existence of a social and family network, and the distance to be travelled in order to have access to the required care (see *Karagoz v. France (dec.)*, no. 47531/99, 15 November 2001; *N. v. the United Kingdom*, cited above, §§ 34-41, and the references cited therein; and *E.O. v. Italy (dec.)*, cited above).

191. Where, after the relevant information has been examined, serious doubts persist regarding the impact of removal on the persons concerned – on account of the general situation in the receiving country and/or their individual situation – the returning State must obtain individual and sufficient assurances from the receiving State, as a precondition for removal, that appropriate treatment will be available and accessible to the persons concerned so that they do not find themselves in a situation contrary to Article 3 (on the subject of individual assurances, see *Tarakhel*, cited above, § 120)."

In het arrest nr. 187 083 van 19 mei 2017 merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog op dat niet meer dienstig kan verwezen worden naar de enigszins gedateerde rechtspraak van het EHRM, nu arrest *Paposhvili t. België een nieuw licht doet schijnen op de toepassing van artikel 3 EVRM bij ernstig zieke migranten*.

2.2. Betreffende de kennisname van zijn psycho-medische toestand

Er dient volgens de rechtspraak van het EHRM immers een "Full and ex nunc assessment" plaats te vinden van de toestand in het land van herkomst, bij het beoordelen van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh v. Nederland*, §136). Zelfs al zou Uw Raad de psycho-medische toestand als zijnde nieuwe informatie beschouwen, dan nog kan Uw Raad rekening houden in haar oordeel met deze informatie.

Er kan naar analogie verwezen worden naar arrest nr. 117 992 van 30 januari 2014 van Uw Raad:

"3.4. Zoals hierboven reeds vermeld dient bij het onderzoek naar het beweerde risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het land van bestemming, rekening te worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad v. Bulgarije*, § 99 punt (c)). Hoewel dit op gespannen voet staat met de bevoegdheid van de Raad op grond van artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient er volgens de rechtspraak van het EHRM een "full and ex nunc assessment" plaats te vinden van de toestand in het land van bestemming (EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh v. Nederland*, §136)."

Er dient volgens de rechtspraak van het EHRM een "Full and ex nunc assessment" plaats te vinden van de toestand in het land van herkomst, bij het beoordelen van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136).

Er kan naar analogie verwezen worden naar arrest nr. 117 992 van 30 januari 2014 van Uw Raad:

"3.4. Zoals hierboven reeds vermeld dient bij het onderzoek naar het beweerde risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het land van bestemming, rekening te worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99 punt (c)). Hoewel dit op gespannen voet staat met de bevoegdheid van de Raad op grond van artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient er volgens de rechtspraak van het EHRM een "full and ex nunc assessment" plaats te vinden van de toestand in het land van bestemming (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136)."

Dit alles vormt een uiterst onzorgvuldige handelswijze, waardoor dan ook de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

Verder werd de motiveringsplicht geschonden, aangezien de motivering niet draagkrachtig is, en de bestreden beslissing niet kan schragen.

Verzoeker heeft ook het recht om gehoord te worden in deze, hetgeen alsdusdanig niet gebeurde."

2.3.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende Staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende Staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

In zoverre verzoeker stelt dat hij in zijn herkomstland het slachtoffer werd van ernstige vormen van afpersing, merkt de Raad op dat dit aangevoerde reeds werd onderzocht in het kader van verzoekers asielaanvraag. In zijn beslissing van 23 november 2015 stelde de commissaris-generaal vast dat de opeenvolgende verklaringen die verzoeker hieromtrent aflegde niet overeenstemden, dat geen geloof kon worden gehecht aan het vluchtrelaas en dat de geuite actuele vrees niet meer is dan een blote bewering. Er werd ten overvloede ook nog opgemerkt dat uit niets blijkt dat verzoeker in zijn herkomstland geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten voor hulp en/of bescherming. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad bij arrest nr. 164 387 van 18 maart 2016 verworpen. De vaststelling dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, impliceert dat de betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker brengt in dit verband geen nieuwe elementen naar voor, die noopten tot een hernieuwd onderzoek ter zake.

Verzoeker beroept zich vervolgens op zwaar traumatische herinneringen aan zijn land van herkomst als gevolg van de afpersing en waardoor hij thans een depressie heeft. Hij stelt dat het trauma van die aard is dat een gedwongen terugkeer naar het herkomstland waar dit trauma is ontstaan, een onmenselijke behandeling zou inhouden. De Raad dient in dit verband evenwel vast te stellen dat enerzijds uit de beslissingen die werden genomen inzake verzoekers asielaanvraag volgt dat geen geloofwaardigheid kan worden toegedicht aan het asielrelaas inzake de afpersing in het herkomstland en anderzijds verzoeker geen enkel medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat bij hem een medisch probleem of een aandoening werd vastgesteld die enige behandeling noodzaakt. Bijgevolg blijft verzoeker in gebreke het vereiste begin van bewijs te leveren van een mogelijk reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar zijn herkomstland.

Er blijkt niet dat verzoeker in zijn situatie dienstig kan verwijzen naar het arrest Paposhvili van het EHRM van 13 december 2016. Dit arrest houdt een verfijning in van de eerdere rechtspraak van het EHRM inzake ernstig zieke vreemdelingen, zoals in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008. In deze laatste zaak bevestigt het EHRM de hoge drempel die in dergelijke gevallen wordt gehanteerd om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overweegt het Hof dat, hoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, die van aard is om ernstige pijnen en een inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin een overlijden imminent is, er ook nog "*andere uitzonderlijke gevallen*" mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). In zijn arrest Paposhvili heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verduidelijkt dat onder "*andere uitzonderlijke gevallen*" wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheids-toestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhoudt de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en wordt aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België). Nu geen medische stukken voorliggen waaruit een ernstige aandoening of nood aan behandeling blijkt, kan verzoeker niet voorhouden dat in zijn situatie sprake is van een uitzonderlijke situatie zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM of van een begin van bewijs in deze zin die een verder onderzoek noodzaakt(e) inzake de gezondheidstoestand dan wel de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Artikel 4 van het Handvest ("*Verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*") heeft een gelijklopende inhoud als artikel 3 van het EVRM, zodat ook een ernstige grief ontleend aan deze bepaling niet blijkt.

Bij gebreke van een nieuw element dat een ander licht kan werpen op de door verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag reeds naar voor gebrachte doch afgewezen vrees voor een terugkeer naar het herkomstland omwille van feiten van afpersing in het verleden en van een begin van bewijs van een ernstige gezondheidsproblematiek en/of een noodzaak aan medische zorgverstrekking, maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hieromtrent nog enige motivering diende te worden opgenomen in de bestreden beslissing. Een onvoldoende, onvolledig of incorrect onderzoek blijkt, in het licht van hetgeen voorafgaat, evenmin. Verzoeker kan aldus op het eerste zicht evenmin worden gevolgd in zijn aangevoerde schending van de (formele) motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zoverre verzoeker nog de schending van het hoorrecht inroept, merkt de Raad op dat dit recht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu toont verzoeker niet aan dat hij in het kader van het hoorrecht nog specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die een andere afloop van de administratieve procedure tot gevolg konden hebben. Hij beperkt er zich toe te verwijzen ofwel naar elementen waarvan elke begin van bewijs ontbreekt ofwel naar elementen die reeds definitief werden beoordeeld als zijnde elementen die zich niet (kunnen) verzetten tegen een terugkeer. Hij maakt aldus geenszins aannemelijk dat hij het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken. Prima facie kan aldus evenmin een miskenning van het hoorrecht worden weerhouden.

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in gebreke blijft toe te lichten om welke reden hij van oordeel is dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel heeft miskend. Dit onderdeel van het middel komt, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk voor.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

I. CORNELIS